

ALBINA

Revista săptăminală a asexămintelor culturale

ANUL 58 Seria II-a Nr. 393 | 8 pagini 15 bani | Miercuri 6 iulie 1955

Adunarea Mondială a Păcii

Apelul de la Helsinki

Afis de Lia Szasz

PENTRU fericirea COPIILOR NOSTRI

MAMA

de Ion Serebreanu

Nici sub soare, nici sub stele
N-am crescut, știu eu,
Ca sub ochii mamei mele,
Vegetori mereu.

Soare, nu intrai în ceață
De-aveam boală grea.
Ci a mamei blindă față
Se innoura.

Soare, sulăta ta lungă
Taie nori de ploii,
Mama nori de plumb alungă
Norii de război.

Și nu ride când zimbește
Soarele din nori
Cald ca mama ce-mi zărește
Scumpul viitor.

FLORILE VIETII NOASTRE

I-am ferit de boli și primejdii. Acum am zece copii, zece vlăstare care fac bucuria vieții mele.

Copiii mei sînt azi învățători, strungari și agricultori, iar unii au munci de răspundere. Pe toți îi iubesc deopotrivă. Neconținut dragostea mea de mamă veghează asupra lor, asupra familiilor lor.

Trecutul război mondial m-a supus pe mine ca mamă, celor mai grele încercări. Nimeni mai bine decît o mamă nu știe ce înseamnă războiul.

De aceea, ciocotesc de ură împotriva acelor care urzesc un nou măcel mondial. Femeile fac la un loc mai mult de jumătate din mulțimea pămîntului și de aceea voința noastră nu poate fi călcată în picioare.

Vestea întîlnirii din Elveția, între 7—10 iulie, a peste 2.000 de delegate, reprezentante a mamelor din 70 de țări, îmi umple inima de bucurii și de nădejdi. La Congresul Mondial al Mamelor, acestea își vor spune răspicat cuvîntul lor pentru pace, împotriva războiului.

Nu vreau să simt din nou gustul cumplit de amar al lacrimilor pe care le-am vărsat în timpul războiului trecut. Copiii, florile vieții noastre, au nevoie de soare, și noi, mamele, vom veghea cu strășnicie ca el să nu fie umbrit de nici o amenințare.

Maria Popescu
„Mamă Eroină”, din
comuna Poroschia, raionul
Alexandria

BUNĂ RÎNDUIALĂ

de Mircea Pavelescu

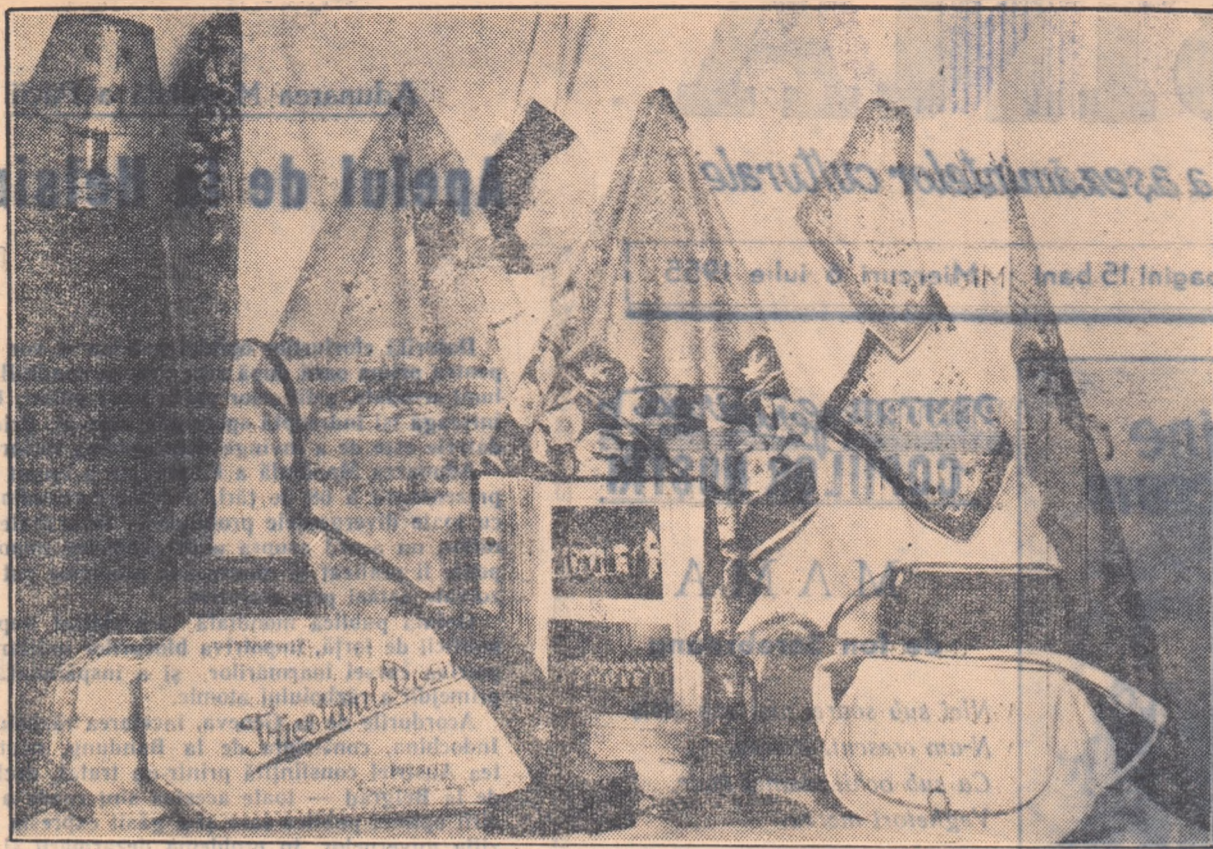
Grădinarul, de cu zori
Robotește printre flori.
Șade zile după zile
Printre maci, printre zambile,
Printre iriși, tufănele,
Prin perdele de zorele,
Le plivește și le udă
Ocotind tulpina crudă,
Le vorbește-ncetisor
(Cred că-n graiul florilor).
Ele îl așteaptă-n drum
Cu miroznă de parfum,
Strălucindu-i în alee
Ca irinturi de curcubeie.

Dar bătrînul grădinar
E isteț și gospodar,
Așa că nu-i de mirare,
Dacă-n fundul curții are
Și oleacă
De prisacă.
Vin albinele la el

Și îl bizăie nițel
Mîngiindu-i parcă fața,
Dîndu-i „bună dimineața”
Și zburînd apoi s-adune,
De la flori, dulcețuri bune
— Zi de vară pînă-n seară —
In cămările de ceară.
Cînd e bună rînduială
Toți s-ajung la socoteală?
Florile de prin răzoare
Dau albinelor mîncare
(Meștere-n polenizare)
Care fabrică-n tăcere
Fagurii bogați de mlere.
Omul, îngrijește bine
Și de flori și de albine.
Iată că aflăm și-n fire
Pilde de-ntovărășire
Omul, floarea și albina
Cresc prisaca și grădina,
Nici nu trebuie să stărui:
Că-i folosul fjecărui.

Luminos e zimbetul Tudorîței Staicu! Și-n acest an holdeta gospodăriei agricole colective „Octombrie Roșu” din Fetești, regiunea Constanța, sînt frumose și bogate în rod!

Daruri pregătite de tinerii muncitori din București pentru Festivalul Mondial al Tineretului de la Varșovia

JOC ȘI CINTEC

In aceste zile înfloresc, mai frumoase ca oricând, cîntecul și jocul. La Timișoara, s-au întîlnit cîntăreții, dansatorii, pricepuții minutori ai cetereii sau fluerului din regiunile Oradea, Arad și Timișoara. Aici a avut loc faza interregională a concursului soliștilor din cele trei regiuni. În cinstea celui de al V-lea Festival, Cîte lucruri minunate n-au putut fi văzute și auzite aici. Oamenii au admirat jocurile populare jucate cu măiestrie de tinerii din satul Borlova, cîntecul ardelenesc cîntat de solistul Ion Grozav sau pe cele ale lui Gh. Lupiștean din comuna Sacul.

Sînt numai cîteva nume de artiști ridicați în această frumoasă întrecere, dar cîți se vor mai ivi pînă la urmă!

Concursul soliștilor organizat în cinstea celui de-al V-lea Festival Mondial al Tineretului a fost încă un minunat prilej pentru scoaterea la iveală a talentelor care cresc în rîndurile poporului nostru.

S-a înrădăcinat obiceiul ca marile evenimente să fie cinstite prin fapte. Cel de-al V-lea Festival Mondial al Tineretului este aproape. Cu fiecare zi care trece pregătirile se întesesc, faptele tineretului întru cinstirea sărbătorii sînt tot mai multe și mai felurite.

NE-NFRICAȚI PE ARȘIȚĂ...

Așa începe un cunoscut cîntec sportiv. El a ajuns pînă în sate și cătune odată cu uriașa mișcare sportivă care a cuprins sute de mii de tineri din țara noastră.

În zilele acestea cîntecul răsună din nou în orașe și sate, dar cu mai multă tărie ca oricînd. Întrecîndu-se în sport, tinerii noștri întîmpină cel de al V-lea Festival.

În comuna Dilga-Lehliu din regiunea București, peste 1.500 de țărani muncitori au aplaudat, nu de mult, întreceri tineresci la volei, tenis de masă, fotbal și box. La sfîrșitul serbării sportive, mulți tineri săteni din Dilga au fost cuprinși de dorința de a se ocupa și mai mult de sport. Tot așa, se vede că a fost îndrăgit sportul și în

comuna Șercaia-Făgăraș. Astăzi instructorul sportiv Mikloș Adalbert se poate mindri cu cei peste 50 de purtători ai insignei G.M.A. și cu alți 53 care o vor primi în curînd.

În alte locuri tinerii și-au construit singuri terenurile de sport pentru ca întrecerile sportive să decurgă cît mai bine. Tinerii din Potcoava-Slatina, regiunea Pitești, au muncit la amenajarea unui teren de volei, de fotbal, a unei gropi de sărituri și a cursei de obstacole. Pe terenurile construite de ei, peste 36 tineri și-au trecut normele G.M.A. și F.G.M.A.

POMII FESTIVALULUI

Cei mai înalți dacă a jung acum la un stat de om! Aliniați de-a lungul șoselelor și al drumurilor, au dat primul rînd de frunze în locul nou în care au fost răsadîți. Foșnîndu-și frunzișul sub soarele verii acesteia, merii, prunii, cireșii, castanii și duzii plantați de tineretul nostru în cinstea Festivalului vor păstra zeci de ani amintirea celei de a V-a sărbători a tineretii de la Varșovia. 237.506 puieți! Privindu-i din de-

părtare fremătîndu-și în vînt coroanele crude, și se par coloane de tineri prinse într-un marș voios. La umbra lor răcoritoare vor poposi mai tirziu drumeții. Cei mai vîrstnici, martori ai zilelor acestea, vor povesti cum au răsarit în zilele senine cînd tinerii de pretutindeni își întindeau miinile peste graniți, jurînd să apere pacea, cei peste 230.000 arbori plantați de tineret pe platourile Sucevei

A DOUA VIAȚĂ A FIERULUI

Undeva la o uzină, din gura unui furnal, se aud vilvorînd flăcări. Para focului mistuie neîncetat fiare vechi descărcate din autocamioane. Sînt roți de plug sparte, furci, sape ruginite, coase știrbe și cite alte hîrburi. Încețul cu încețul roșile, coasele, fiarele se prefac în lavă clocotîndă. Peste cîtva timp, sub zgura ruginii și a vechimei alunecă, asemenea unei ape vii, oțelul cerîndu-și ieșirea din închisoarea furnalului. Roșile, coasele, hîrburile au înviat și curg... Peste 292.000 kg. fier vechi, adunat de tinerii din regiunea Pitești în cinstea Festivalului, au înviat și curg în forme noi

Vitrina cu cărți

Pentru a veni în sprijinul tehnicienilor agricoli și al țărânimii muncitoare în recunoașterea și combaterea din vreme a bolilor și dăunătorilor culturilor, Ministerul Agriculturii și Silviculturii a publicat de curînd „Calendarul lucrărilor de protecția plantelor”.

În prima parte a acestei cărți găsim măsurile de prevenire, pe anotimpuri, a bolilor și dăunătorilor plantelor de cîmp, legumelor și pomilor fructiferi, însoțite de dese-

ne cu dăunătorii și bolile principale; în partea a doua a cărții, în tabele, sînt dați — pe fiecare lună — bolile și dăunătorii care atacă, ce culturi atacă, felul vătămărilor și măsurile de prevenire și combaterea lor.

Una din cele mai bune metode de sporire a producției de miere și ceară este stupăritul pastoral.

Broșura „Aplicînd stupăritul pastoral obținem cantități mari de

În cinstea primilor secerători

— Tovarășe secretar — strigă Ilie Tudor, sufletul brigăzii artistice de agitație din Podari, alergînd cu un ziar în mînă.

— Ce e? Arde? — întrebă în glumă Constantin Răfa, secretarul sfatului popular, ce aștepta în mijlocul uliței o mașină, spre a se repezi pînă la Craiova.

Vesel de felul său, Tudor era și mai vesel în clipa cînd arăta „foaia volantă” ce cuprindea situația pe raion la muncile agricole. Aici, comuna lor, Podari, era printre cele fruntașe. Secretarul îl privi zîmbind cu subînțeles. Cine nu știa că succesele comunei în muncile agricole se datorează în bună parte și brigăzii artistice de agitație, condusă de Tudor Ilie? „Uite cum îi în-suflește brigada noastră pe podăreni în muncă”, păreau că spun ochii, chipul, întreaga lui ființă fără astîmpăr. Și într-adevăr, așa era. Faima brigăzii artistice de agitație din Podari a trecut peste hotarele comunei, ba și ale raionului, unde chiar de curînd a ieșit prima la concurs. Programul e încheiat acum pentru faza pe regiune.

— Așa repede? — s-au mirat unii...

Așa repede, fiindcă mare e dragostea membrilor săi pentru brigadă. Fiindcă instructorul ei, Ilie Tudor, strașnic interpret indeseobi al poeziilor și monologelor pline de haz, e și un făuritor al multora dintre stihurile folosite de brigadă.

★

Începuse secerișul. Orzul era aproape gata secerat. Acolo unde grăul dăduse în pirgă, cei mai harnici din sat porniseră a-l seceră. La amiază, cînd oamenii se așezau să mînce, nevasta lui M. Burlan puse mîna streășină la ochi și spuse că se zărește un grup de oameni îndreptîndu-se spre ei. Mirarea secerătorilor era prilejuită de faptul că aici, la punctul Glod din satul Livezi al comunei Podari, nu răzbăteau acum, după ploaia cea mare, decît descult. Cu încălțările în mînă au răzbit pînă aici și membrii brigăzii artistice. Făcuseră drumul pînă aici cu strigături așa încît vocile celor din brigadă ajunseseră la secerători înaintea sosirii lor:

„Cîmpul a-mbrăcat de zor
Strai de sărbătoare
C-au ieșit secerători
Harnici pe ogoare”.

— De noi e vorba, mă! — spuse rîzînd vesel M. Găină către M. Burlan.

— Păi dacă noi n-om fi în frunte, cine să fie? — răspunse comunistul Florea Florică, deputat în sfatul popu-

lar comunal, care nu numai că secerase, dar pornise și la dezmrîștit.

„Joci frumos în horă, lele
Și în sîrbă te ții bine
Dar nici seceră din mînă
Nu te face de rușine!”

Înși deodată o strigătură și toți ochii se îndreptară către Maria Smarandache, căreia strigătura i se potrivea.

„Secerișul e în toi,
Ss! Ss! Unu-doi
Ileană de la Podari
Hai să fim în frunte iar!”

se înălțară îndată glasurile limpezi, melodioase ale surorilor Grigoraș din brigadă, după care tînărul Scarlat Fulga spuse o ghicitoare pe care Marin Găină n-o lăsă pînă nu-i dădu de capăt. Urmară apoi alte cîteva puncte din program, ce atîngeau pe codași. Toată lumea era mulțumită, numai Ilie Tudor nu era în apele lui. Fluierașul echipei se îmbolnăvise, acordeonistul era plecat la școală. Cu ei programul ar fi fost și mai bogat. Numerele programului au fost urmărite, totuși, cu bucurie crescîndă. Cuvintele calde de mulțumire ale harnicilor podăreni au risipit pînă la urmă și de pe chipul lui Tudor umbra de necaz. Brigada a sfîrșit și se îndreaptă spre șosea. De aici, artiștii brigăzii privesc o clipă înapoi în cîmp. În mințile podărenilor secerile parcă zboară acum.

M. CAJAL

Să recoltăm

LA TIMP și FĂRĂ PIERDERI

Ing. PETRE MOLDOVAN
locuitor al ministrului
Agriculturii și Silviculturii

Am intrat într-o perioadă de muncă, cind fiecare oră, fiecare zi bună de lucru, este deosebit de prețioasă, mai ales în acest an, cind vara se anunță a fi ploioasă. Munca trebuie organizată bine, forțele mobilizate din plin, timpul folosit cu chibzuință. Nici un om bun de muncă să nu stea degeaba. Nici un mijloc care poate fi folosit să nu fie lăsat la o parte.

Păioasele trebuie secerate și treierate la timp și înmagazinate de îndată. Experiența anilor trecuți a arătat că întirzierea secerării și a treierării duce la pierderi de 200—300 kg. boabe la hectar, ceea ce aduce pagube însemnate gospodăriilor țărănești și economiei țării. Or, este păcat ca rodul muncii neobosite de un an, să cadă pradă păsărilor și șoarecilor, să se irosească necugetat, datorită întirzierii și proastei gospodării.

Putem strînge la timp recolta de pe cîmp? Firește că da. Avem un parc de mașini agricole sporit. Avem experiența campaniei agricole din primăvara anului acesta, cind într-un timp scurt a trebuit să executăm un volum mare de lucrări. Avem o seamă de inițiative valoroase, de metode de organizare și folosire rațională a forțelor ca: formele de intr-ajutorare în muncă, organizarea în asociații, întovărășiri, etc., întrecerea socialistă, întrecerea patriotică pe circumscripții electorale, pe sate și comune, folosirea agregatelor de mașini și așa mai departe.

Este bine ca fiecare țărăn muncitor să-și cîntărească forțele de care dispune în gos-

podăria sa și dacă socoate că nu-și poate secera și treiera la timp păioasele, că nu poate face la timp dezmiriștitul, singur sau în asociație cu alți țărani muncitori, să ceară sprijinul S.M.T.-ului, să folosească mașinile și uneltele centrelor de închiriat de pe lingă cooperativele sătești. De acum înainte plata muncilor S.M.T. se va face și în bani, și nu după producția obținută, ci pe hectar, pe baza unui tarif fix. Sistemul de plată s-a simplificat, fiind mult mai convenabil fiecărui țărăn muncitor.

Toate inițiativele bune din primăvară, toate metodele bune de muncă trebuie extinse. Orice inițiativă valoroasă, merită să grăbească lucrările, să fie sprijinită cu tărie.

Lanurile coapte nu așteaptă! Ai adunat la timp — ai cîștigat! Ai întirziat — ai pierdut! Vorbele acestea înțelepte nu trebuie uitate.

Stringerea de pe cîmp a păioaselor este o sarcină de cinste, o sarcină patriotică. De felul cum va fi ea îndeplinită depinde îmbunătățirea și mai departe a aprovizionării oamenilor muncii, a armatei noastre dragi, a școlilor și spitalelor cu alimente, a fabricilor și uzinelor cu materii prime, depinde sporirea puterii economice a Republicii noastre Populare, întărirea regimului nostru democrat-popular.

Partidul, clasa muncitoare, poporul nostru, au deplină încredere că oamenii muncii de la sate, vrednica noastră țărănime muncitoare, va îndeplini cu cinste această importantă sarcină, va cîștiga bătălia!

Credite ieftine

— Am venit și eu cu o cerere de împrumut. Aș vrea să-mi cumpăr un cal.

— Și eu tot cu o cerere am venit — intră altul în vorbă.

— Am cal, dar n-am căruță.

Asemenea discuții pot fi auzite mai în fiecare zi la Banca Agricolă din Suceava. Aici vin tot mai mulți țărani muncitori pentru a primi credite de la stat. Cererile lor sînt aprobate repede. Nicolae Onu, din comuna Bosanci, a primit un împrumut de 2.500 lei pentru a-și cumpăra un cal; Petre Seserman, din comuna Todirești, 2.500 lei, etc. Pînă acum numărul țărănilor muncitori care au făcut împrumuturi pe termen lung, cu dobînzii mici, de la filiala Băncii Agricole Suceava, a ajuns la 129. Ei au primit în total 262.000 lei.

Berthold Spender
corespondent

POST-Redacției

La redacție ne-au sosit cîteva scrisori din regiunile Constanța și Galați, în care ni se cere să arătăm de ce este dăunător obiceiul de a cosi cerealele și a le aduna în grămezi, fără a mai face snopi.

Iată răspunsul nostru: În primul rînd la recoltare, prin lovirea cerealelor cu coasa, se pierd multe boabe. Apoi adunatul în grămezi neuniforme nu permite continuarea coacerii uniforme a boabelor, iar dezmiriștitul nu se poate executa în condiții bune și la timp. De asemenea, treieratul se face foarte greu, battoza nu este alimentată uniform, merge neregulat, iar foarte multe boabe se pierd.

Din această cauză pierderea de boabe se poate ridica la 25—30 la sută din recoltă, iar dacă mai cad și ploii în timp ce cerealele stau pe cîmp, în grămezi, pierderile se pot ridica pînă la 50 la sută, ceea ce constituie o marelă pierdere.

O zi de muncă în gospodăria colectivă

Se face ziua... În curtea gospodăriei colective e forjotă mare. Oameni grăbiți vin din toate părțile, discută între ei, apoi pornesc fiecare la treburile lor... Pentru membrii gospodăriei agricole colective „30 Decembrie” din comuna Chilieni, Regiunea Autonomă Maghiară, începe o nouă zi de muncă... Să pornim și noi pe urmele lor, sub razele mîngietoare ale soarelui de dimineață...

„O prașilă la timp face cît o ploaie bună!” Zicala e bine cunoscută colectivștilor. Dis-de-dimineață, o echipă s-a îndreptat spre tarlaua de sfeclă de zahăr... Incepe o nouă prașilă mecanică...

Are de ce să fie mulțumit grădinarul. Ca un bun gospodar, el și tovarășii săi de muncă au început să planteze de pe acum răsadurile de varză de toamnă...

... Iar pe finețe coasele alunecă ușor în valul ierburilor înmiresmate...

O ilustrație pentru o doină bătrînească? Nu! Turma de oi a gospodăriei colective a ieșit la pășune...

Foloasele semănatului plantelor de nutreț în miriște

Semănatul plantelor de nutreț în miriște aduce foloase foarte mari în orice gospodărie, deoarece asigură masa verde necesară pentru hrănirea animalelor, tocmai în acele perioade din timpul verii și toamnei cind animalele găsesc prea puțină hrană pe pășuni și în miriști.

Cultivînd plante de nutreț în miriște, se asigură hrana necesară în așa fel încît animalele să intre în iarnă în cea mai bună stare. De asemenea, se face foarte mare economie la celelalte nutrețuri și se pot pregăti cantități îndestulătoare de înmuri și nutreț murat, pentru hrănirea chibzuită a animalelor în timpul iernii, strîngîndu-se două recolte de pe același teren. În condițiile de climă și sol din țara noastră sînt foarte multe plante care pot fi semănate în miriște, avînd vreme destulă ca să dea producții îmbelșugate pînă la căderea brumelor și a înghețului.

Anal acestă, cînd a plouat

Prof. A. ROMANOVICI
colaborator științific
al Academiei R.P.R.

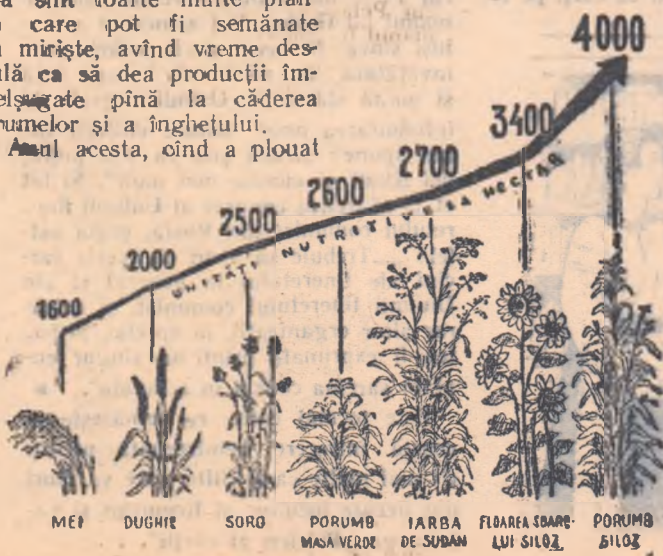
din belșug, semănatul plantelor de nutreț în miriște are o însemnătate deosebită, datorită faptului că se pot obține producții mult mai sigure și mai sporite ca în anii secetoși.

Plantele de nutreț ce se pot semăna în miriște în cea mai mare parte a țării sînt: meiul, dughia, sorgul, porumbul pentru masă verde, iarba de Sudan, floarea soarelui pentru nutreț murat și porumbul pentru nutreț murat. Pentru cultivarea plantelor de nutreț în miriște, în cel mult două zile după seceratul cerealelor, cîmpul se ară la o adîncime de 18—20 cm. și se grăpează. După aceea, se tăvăluște

pentru a așeza arătura și apoi se grăpează pentru a împiedica pierderea apei din pămînt. În terenul astfel pregătit se face semănatul ținîndu-se seama de următoarele norme: adîncimea de însămînțare la mei și dughie este 2—3 cm., iar distanța între rînduri de 12—15 cm.; la sorg și iarbă de Sudan adîncimea este de 4—6 cm., iar distanța de 15—20 cm.; la porumbul pentru masă verde adîncimea este de 5—6 cm., iar distanța de 25—30 cm.; la porumb și floarea soarelui pentru nutreț murat adîncimea este de 5—7 cm., iar distanța de 40—60 cm.

Porumbul și floarea soarelui semănat pentru nutreț murat se prășesc odată sau de două ori printre rînduri și se recoltează pentru a fi înșilozate atunci cînd porumbul a format boabe pe știuleți, iar floarea soarelui cînd a început să înflorească. De pe o jumătate de hectar cultivat în miriște cu porumb și floarea soarelui pentru nutreț murat se poate obține cantitatea de nutreț necesară pentru hrănirea a două vaci pe timp de 8—10 luni.

Oamenii de știință au măsurat foloasele pe care le aduce în hrănirea animalelor fiecare plantă de nutreț, cu ajutorul unei măsuri numită „unitate nutritivă” (hrănitoare). Din graful de alături se poate vedea însemnătatea cultivării diferitelor plante de nutreț în miriște, după producția lor de unități nutritive la hectar.

Lubiți cartea

...câci ea vă va învăța cum să-l stimați pe om și pe voi înșivă, va da minții și sufletului aripile minunatului sentiment al dragostei față de lume, față de om.

M. GORKI

Cartea și viața

Comuna Poiana se află tamar în mijlocul țării de pământ, la jumătatea Bărăganului. Cât vezi cu ochii, țara aceasta de pământ își leagăna, la vremea la care ne aflăm, bogăția de aur a holdelor cu spicul greu. A legat rod grâul, să dea câteva mii de kilograme la hectar. Din bogăția aceasta a vremii se anunță o toamnă veselă și bogată.

Belșugul e cum și-l face omul, și el bate mai tare la ușa lui Radu Mihalache din Poiana, fruntaș al recoltelor bogate. Așa e și drept, fiindcă de cu toamnă Radu Mihalache a muncit ca

puțini alții. Iar după truda de peste zi, seara, la lumina lămpii, deslușea din cărți sfaturi, îndrumări de preț, îndemnuri noi... Zi de zi, s-au strâns în fișa de cititor a lui Radu Mihalache carte după carte. Una despre dezmiriștit, alta despre boronit, o a treia de literatură, o a patra despre frământările din lumea largă. Ba, nu numai că a citit, dar i-a îndemnat și pe alții să citească, i-a sfătuit cu învățăminte adunate din cărți, le-a dat pildă.

La Poiana, în mijlocul țării de pământ, cărțile și-au câștigat astfel prieteni credincioși.

Dulceața slovelor

E treabă grea să cuprinzi în slove farmecul oamenilor de la Jina-Sebeșului. Oieri din tată-n fiu, obișnuți să colinde în slobozente potecile muntelui, jinarii nu disprețuiesc nici căldura căminului, nici mângierea femeii, nici dulceața cărții citită pe-ndelete.

Mai au farmec jinarii pentru petrecerile pe care le pun la cale în ziua de sâmbătă, cu „bing de fete” și adaos de mîncare și vînaș, pentru rînduiala lor în ale gospodăriei, pentru bunele obiceiuri vechi pe care le-au păstrat. Dar mai cu seamă, au farmec jinarii prin dragostea lor de citit. Ei se strîng seara prin „vecinătăți” și

află din cărți și ziare cum se cresc mai bine oile și ce se întâmplă în lume. De la asemenea adunări au aflat cum se poate spori produsul de lapte și de lînă, în ce fel e mai bine să îngrijești oile și care-i amestecul de ierburi care prieste mai bine berbecușilor cu bumb de cornițe în frunte. Au pus sfaturile în practică și și-au sporit turmele.

Așa oameni sînt jinarii. 325 dintre ei se duc sînguri, la cap de lună, să și înnoiască abonamentul la ziar și peste 500 sînt cititori cu faimă ai bibliotecii. Azi nu există în sat vreun om care să nu cunoască dulceața slovelor.

Așa se vor numi de acum înainte și vor purta și o insignă arătînd această nobilă îndeletnicire, toți cei care de la vîrsta de 14 ani în sus vor lua parte și vor izbuti la concursul permanent organizat pe țară „Lubiți cartea”. Cărțile ce vor trebui să fie citite cu temei, vreme de un an, nu-s multe. Nici trei într-o lună. Este lucru neîndoiios însă, că oamenii vor citi mult mai mult.

A apus pentru veșnicie vremea cînd la orașe și țirguri bibliotecile pentru popor se desfășurau pe garduri, cu cărți de haiduci feroși, zodii, vise și semne, iar în lumea satelor — pe cea mai ordinară hirtie, cu coperte din cea mai scămoasă mucava — un băcan milionar răspindea numai viețile sfinților. S-a dus vechea învățătură a îndopării cu cunoștințe fără de folos. Învățătura era atunci ruptă de viață. Pe catedre stăteau mulți solomonari, ca cei care ghiceau în zodii, cu știință neguroasă și de mintuială, despre care poetul german Schiller rîdea în ale sale epigrame, „Xenien” cum le spunea el, încă acum aproape două sute de ani:

Ce repede mistuiesc cartea domnii profesori!
Ce au învățat ieri, învață astăzi pe alții.

Astăzi, cultura pătrunde tot mai adînc și tot mai departe. Un corespondent al revistei noastre scria că dacă

Fata cu lădița

Satul dă muncind în brînci.
Dinsa — c-o lădiță
Printre arbori, printre stînci —
Rochia ei pestriță.

Tot pe drum și-n curși o vezi
Pină-n ora lunii.
I se-nchină prin livezi
Vișinii și prunii..

Intr-o zi privind spre culmi
Și ducînd lădița,
Ii clipeau pe vale ulmi
Și pe mîguri vița.

Fata a plecat în sus
Spre pustia pietrii
S-a tot dus și s-a tot dus
Zeci de kilometri.

Ce mai ploaie s-a pornit;
Frig și apăraie.
Drumul fuge povîrnit
Dezvelind piraie.

Soarbe cliș-n cleiul ei
Glezna obosită.
Ochii-ncețoși și grei
Parcă vîd prin sită.

...I-o fi vr-unu-așa de drag
Doru-n ploi de-o mină?

Șade fata sub un fag
Luînd pantofii-n mină.

Urcă iar în mers pieziș;
Apa-i surpă scara.
Pleacă-n munți la mărițiș,
„Biblioteca”...

Talpa spartă de pietriș
Lulul i-o-nșăsoară.
Zice-un greier pe juriș:
„Urcă domnișoară.”

Doamne, ce-i pe rochia ta?
Lasă jos lădița,
N-are cin-te aștepta,
Nu-i pe-aici bădița”...

Fata urcă-ncet, încet,
Apăsîndu-și sinii.

...Joacă undeva-n făget
Fumul alb al stîinii.

Vin în fugă cinci dulăi
Și mi-o înconjoară.
...Nu-s tot una hoșii răi
Cu o domnișoară!...

Sar în jur și dau din cozi
Care mai de care.
Strigă-un moș către zăvozi:
„Țiba! Ni, turbare!”..

Cerul roșu s-a crăpat
Peste-o creastă goală.
Fata intră, stă pe pat
Cu lădița-n poală.

Bacii par infometaji.
Sar în cărși, s-aleagă,
Ea: — Ușor și rog lăsați
Măcar lada-ntreagă!...

Ei, mata, cel negricios
La numai o carte.
Nu mă-ntorc acuma jos,
Merg și-n altă parte.

— Așa-s eu, n-am ce să fac,
Fără două-i jale..
Moșul se-ncrunță posac:
— Prea te-nlinzi matala...

Fata i-a răspuns rîzînd:
— Bine, ia și două.
Peste glasul ei plăpînd
Se-auzi: „Dar nouă?”

Sare moșul: — Sînteși turci?
Dați-vă deoparte!
Măi băiete, de ce-o-ncurci!
Ți-e deajuns o carte.

Negriciosul n-a suflat —
Mut ca niciodată.
Plecînd fruntea, bosumflat
A clipit spre jală...

În schimb moșul la sfîrșit
O luă de-o parte,
Șoșolindu-i răgușit
C-ar mai vrea... o carte.

Soarele greoi prin nori
Și-a găsit porțița..
Urcă-agale spre strîmtori
Fata cu lădița.

Dup-o stîncă i-a ieșit
Și flăcău-n cale.
— Mai dă-mi una, negreșit!
— Cum nu, dumitale?...

Fata duce mina-n sîn
Și-i întinde-o carte.

...Peste pieptul stîncii spin
Urcă mai departe.

ION GHEORGHE

Prieten al cărții

de IOACHIM BOTEZ

colectiva din Laslea a izbutit să dea producții mari la hectar, aceasta se

datorește în bună măsură muncii de zi cu zi ce s-a dus pentru a face colecți-viștilor tot mai dragă cartea. Biblio-tecarul a organizat la colțuș roșu discu-ții cu cititorii. S-au făcut recenzii. S-au înjghebat expoziții de cărți pe fe-

lurite teme. Și așa, în mai puțin de o jumătate de an, biblioteca a numărat peste trei sute de cititori care au folosit aproape două mii de cărți.

În legătură cu concursul „Lubiți cartea”, aflăm din comuna Peștelea, raionul Alba Iulia, că Aureliu Domza Ucu, membru al întovărășirii de acolo, încă mai de mult se îndeletnicește cu lectura, și că de pe acum și-a alcătuit și o bibliotecă de vreo cinci zeci de volume.

Se întâmplă azi în lumea celor mulți fenomenul luminos pe care l-a cunoscut Pelaghia, mama necăjită din romanul lui Gorki, cînd a început a desluși slova. Nu avea decît o fărîmă de învățătură. Ca să înveți trebuie însă și multă stăruință. Osîndînd graba și infumurarea unor anume cititori, Lenin spune: „Dacă știu că știu puțin, voi izbuti să cunosc mai mult”. Și tot el, la al treilea congres al Uniunii tineretului comunist din Rusia, grăia astfel: „...Trebuie să spun că aceste sarcini ale tineretului în general și ale Uniunii tineretului comunist, și oricărui altor organizații, în special, ar putea fi exprimate printr-un singur cuvînt: sarcina constă în a învăța.”

Este tocmai ceea ce urmărește această întrecere neîntreruptă pentru cît mai multe cărți citite, care va făuri din fiecare locuitor al țirgurilor și satelor un „Prieten al cărții”.

Excursioniștii din regiunea Saratov vizitează serele Expoziției Agricole Unionale, învățând din experiența fruntașilor în agricultură.

La Moscova, la Expoziția Agricolă Unională, avioanele aduc zilnic din toate colțurile Uniunii Sovietice, produse noi care-și ocupă locul în pavilioane și standuri. Din Gruzia sosesc mere parfumate, varză din noua recoltă, cartofi; colhozurile din Armeniei trimit prune mari cât oul de găină, vișine, cireși, zarzavaturi; colhozurile din Cuban — roșii și castraveți.

La incubatorul pavilionului de creștere a păsărilor se vind zilnic aproape 3.000 de pui.

Mii de excursioniști studiază la expoziție experiența folosirii pământurilor desțelenite. De curind ei au ascultat lecția lui I. G. Lihobob,

directorul sovhozului Samarski, regiunea Akmolinsk, R.S.S. Cazahă. El a arătat că pe pământul recent desțelenit crește un nou orașel înconjurat de lanurile mănoase de grâu, a vorbit despre munca încordată a celor din Moscova și Leningrad care au sosit în Kazahstan.

Anul trecut, în sovhoz au fost semănat 1.500 hectare și s-au strâns aproape un milion șase sute de mii kg. grâu. Anul acesta suprafața de însămânțare a atins 23.400 hectare.

În cadrul expoziției au loc întâlniri între crescătorii de vite din colhozuri și sovhozuri. Ei fac schimb de experiență, povestesc despre rea-

lizările lor. În cadrul acestor întâlniri a vorbit cunoscuta crescătoare de vite, M.I. Sardak, mulgătoare în colhozul „Stalin”, regiunea Zaporojie. Anul trecut, M.I. Sardak a primit Medalia Mare de Aur a Expoziției Agricole Unionale și ca premiu o mașină „Pobeda”. Ea a povestit cum la cele opt vaci pe care le îngrijește a mărit într-un an de zile producția de lapte de la 2.000 la 6.000 l. lapte.

Mii de oameni din cele mai îndepărtate regiuni ale U.R.S.S. sosesc neîncetat la Moscova, pentru a arăta la Expoziție mărețele lor realizări, pentru a povesti celorlalți despre metodele lor de muncă.

În colhozul „Farul comunismului” recoltarea e în toi

Pe o suprafață de kilometri întregi se întind lanurile de grâu ale colhozului „Farul comunismului”, din raionul Apollon, unul din cele mai înaintate colhozuri ale ținutului Stavropolie.

— Anul trecut colhozul nostru a strâns o recoltă de 7.400.000 kg. grâu, anul acesta vom strânge cu 2 milioane kg. mai mult, — ne spune Andrei Vasilievici Ciuhno, președintele colhozului, deputat în Sovietul Suprem al U.R.S.S.

Nu s-ar putea spune că în Stavropolie vremea este prea prielnică pentru recolte îmbelșugate: ploii cad puține, dinspre Astrahan suflă vânturi năpraznice. Agrotehnica înaintată învinge însă.

Astăzi, pe ogoarele colhozului „Farul comunismului” muncile de recoltare se desfășoară din plin. Colhoznicii împreună cu mecanizatorii S.M.T.-ului Orlov au hotărât să strângă culturile cerealiere fără pierderi, în zece zile de muncă.

Alături de Valerii Gavrilov

vici Kozlov, agronomul colhozului, am vizitat ogoarele și arile. Pretutindeni munca e în toi. Oamenii se străduiesc să folosească fiecare minut, să păstreze fiecare spic. Pentru a evita pierderile, s-a hotărât ca 1.300 hectare să fie cosite în stadiul de coacere în pirgă. Pe lanurile bogate au ieșit 19 combine ale S.M.T. Orlov. La consfătuirea ținută în preajma recoltării, combinerii și-au luat angajamentul să strângă zilnic recolta de pe cîte 35—40 hectare. Chiar din primele zile, Semion Degtiarenko, Vasili Gorlov, Nicolai Ilarcenco, Victor Lazlo, recoltează zilnic cîte 30—37 hectare de grâu.

În colhoz s-au construit 17 arii mecanizate, unde oamenii lucrează în două schimburi. Primele 150.000 kg. grâu au fost predate statului.

Urmind exemplul colhozurilor și S.M.T.-urilor fruntașe, în ținut se desfășoară întrecerea pentru strângerea recoltei în cele mai bune condițiuni, pentru îndeplinirea înainte de termen a sarcinilor față de stat.

A. KARAMIȘEV

De pe șantierul hidrocentralei de la Stalingrad

Constructorii hidrocentralei de la Stalingrad au trecut la uscarea gropii de fundație a barajului. Apa este scoasă cu ajutorul unor pompe puternice. Lucrarea aceasta va fi ter-

minată pînă la 15 iulie. Apoi în groapa de fundație vor coborî excavatoarele. Ele vor scoate 1,8 milioane metri cubi de pământ.

de SARIF BIKKOL

„Un trist meleag aveam în alte dați...
„Pustiu întins al morții și-al tăcerii!”

Era mormîntul bieților drumeți,
Meleagul suferinții și-al durerii!...
Nu întâlneai nici urmă de pîrîu,
Un fir de iarbă nu creștea în glie,
Urla doar vișehia în pustiu,
Mureau drumeți răpuși de vijelie.

O, stepa mea! Ce mindră ești acum!
Drumețul te străbate fără frică!
Pe-un drum întins, pe asfaltul drum
„Pobeda” trece-n zbor de rîndunică.
Și-nsoțitoru-mi spune zîmbitor:
— Am strîns recolte-alte de-îmbelșugate!
Întreaga stepă astăzi e-un ogor
Și muncile sînt electrificate!
Barajul s-a-nălțat, ca din pămînt,

Au răsărit ogoare-ntinse-n cale,
Din zi în zi muncim mai cu avînt
Așa cum ne-a-ndrumat în muncă Stalin.
O, stepa mea! Meleag îmbelșugat!
Slăvită ești tu stepă minunată!
...Nu-mi vine a crede cîte-au îndurat
Pe-ntînsul tău, strămoșii, altădată.

În romînește de
D. MIHAIL

Tablou de pictorul V. Basov

„STEPA TREZITA LA VIAȚA”

PĂMÎNT DESTELENIT

(Urmare din numărul trecut)

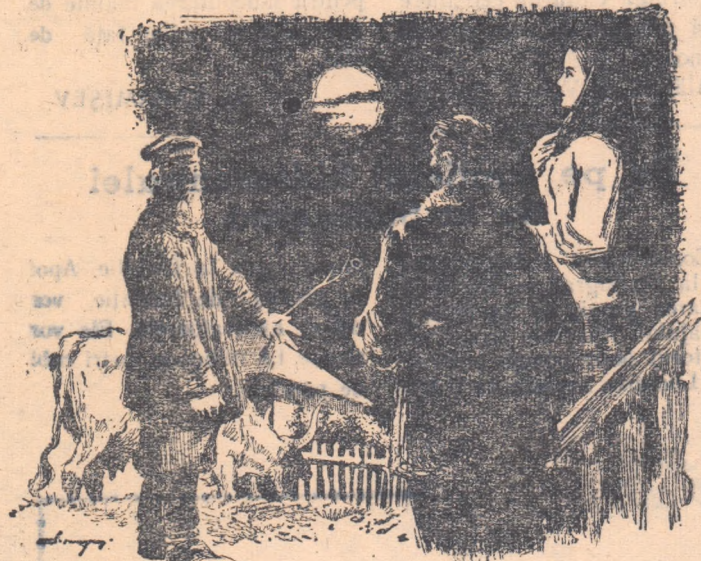
— De ce n-ai spus nimic atunci, la vreme, bătrîn blestemat ce ești? De ce n-ai anunțat unde trebuie? — Lui Davidov, singele îi năvăli în obraji. De ciudă și de minie brînti cu pumnul în masă.

Șalii însă îl măsură cu o privire nu prea mingiitoare și îl întrebă:

— Ce-i flacăule, cauți pe alții mai proști ca tine? La cele ce spui tu, m-am gândit înaintea ta... Să zicem că aș fi anunțat anchetatorul la trei săptămîni după ucidere. Și urma de pe prag unde e mă rog? Aș fi rămas cu buza umflată.

— Trebuia să spui în aceeași zi! Fricos parșiv ce ești. Ți-a fost teamă de Ostrovnov, asta e!

— Am făcut și păcatul ăsta, nu zic ba — se învoi bucnos Șalii. — Să știi însă că e o treabă primejdioasă să te iei în bețe cu Ostrovnov. Acum vreo zece ani, cînd era mai tânăr, nu s-a înțeles la cosit cu Antip Gracev, s-au bătut, și Antip l-a chelfănit bine. Iar peste o lună, în puterea nopții s-a aprins cuhnia de vară a lui Antip. Cuhnia era

construită aproape de casă, iar vîntul în noaptea aceea era taman potrivit, și cînd a suflat odată dinspre cuhnie spre casă, haida că s-a aprins și casa! A ars în flăcări tot ce era în curte, n-au scăpat nici hambarele. Înainte avea și Antip o casă ca lumea, dar acum fată că trăiește într-o căscioară de lut... Asta e cînd te iei în bețe cu Luchici. El nu iartă nici supărările vechi, ce să mai vorbim de cele de acum. Dar nu despre asta e vorba, flacăule. Nu m-am hotărît să-i spun dintr-odată mișianului despre bănuiala mea: m-am fisticit. Și pe deasupra nu eram chiar sigur — sigur că numai Iacov Luchici poartă potcoave din astea. Trebuia să controlez — în timpul războiului civil doar, aici la noi, o jumătate de sat purta ghetete englezești. Iar peste un ceas, pragul lui Hoprov era atît de bătătorit încît nu puteai deosebi urma cămîlei de cea a calului. Ehe, flacăule, nu e totul chiar așa de simplu dacă stai și te gîndești cum trebuie. Iar acum, eu nu te-am chemat să vezi cositoarele, ci să vorbim de la om la om.

— Cam tîrziu te-ai gîndit,

de Mihail Șolohov

om greoi la minte ce ești... — spuse dojenitor Davidov.

— Încă nu e tîrziu, dar dacă n-ai să deschizi ochii mai repede, atunci va fi tîrziu, și-o spun ca s-o știi.

Davidov stătu puțin pe gânduri, apoi răspunse, alegînd cu grijă cuvintele:

— În legătură cu mine, Sidorovici, în legătură cu munca mea, ai spus multe lucruri adevărate, și pentru asta îți mulțumesc. Trebuie să-mi schimb felul de muncă, asta e sigur! Nici dracul nu le știe toate dintr-odată!

— Asta așa e — se învol Șalii.

— Ei, și în legătură cu răsplătirea muncii tale, vom controla totul și vom îndrepta lucrurile; o să trebuiască acum să dau tîrcoale lui Ostrovnov, dacă n-a fost prins cu mișca-n sac dintr-odată. Aici e nevoie de timp. Numai despre cele ce am vorbit nu sufla nimănui nici un cuvînt. Auzi?

— Mormint! — îl incredință Șalii.

— Poate ai să mai spui

nar, se propti cu pieptul de masă.

— Timoșka? De unde?

— S-a întors de la cei fu-giți, de unde?

— L-ai văzut? întrebă încet, aproape în șoaptă Davidov.

— Azi e miercuri?

— Miercuri.

— Ei bine, simbătă noaptea l-am văzut împreună cu Lușka ta. În seara aceea holera asta de vacă a noastră nu s-a întors de la cireadă și m-am dus s-o caut. Pe la miezul nopții, cînd o mînam pe blestemata asta spre casă, am dat peste ei în apropierea satului.

— Nu cumva te-ai înșelat?

— Crezi că l-am asemuit pe Timoșka cu tine? — rise batjocoritor Șalii. — Nu flacăule, am ochiul ager, nu te uita că sînt bătrîn. Ei au crezut, pesemne, că vita rătăcește singură prin întuneric, iar eu mergeam în urmă, și nu m-au văzut dintr-odată. Lușka zice: „Ptiu, blestemata asta de vacă, și eu crezui că e un om, Timoșka. Cînd colo, hop și eu. Ea a sărit prima de jos și dintr-odată s-a ridicat și Timoșka. Am auzit cum a făcînit închizătoarea, dar el tăcea chitic. Ei, și le-am spus așa domol: „Stați, stați oameni buni! Nu vă împiedic, mîn vaca asta, că s-a smuls din cireadă vacuța...”

— Ei, acuma totul e limpede, — spuse Davidov mai curînd pentru sine decît lui Șalii, și se ridică greoi de pe bancă. Cu mîna stîngă el îl îmbrățișă pe fierar, iar cu dreapta îi strînse cotul.

— Îți mulțumesc pentru tot, dragul meu Ippolit Sidorovici!

Seara, el povesti lui Nagulnov și Razmetnov despre cele vorbite cu Șalii, le propuse să anunțe imediat secția raională a G.P.U. despre apariția lui Timofei Rvanii în sat, dar Nagulnov care primi această noutate cu o liniște demnă de admirație, răspunse:

— Nu-i nevoie de comunicat niciieri. O să ne strice toată treaba. Timoșka nu e prost și n-o să stea în sat, și de îndată ce o să se ivească măcar unul dintre oamenii raionali ai G.P.U.-ului, el va afla imediat și va spăla puțin.

— Cum poate să afle, dacă oamenii de la G.P.U. vor sosi în secret, noaptea? întrebă Razmetnov.

Nagulnov îl privi cu o ironie plină de blîndețe:

— Ai o minte de copil, Andrei. Lupul îl vede întotdeauna primul pe vîntător, iar apoi vîntătorul îl vede pe lup.

— Și ce propui tu? îl întrebă Davidov.

— Dați-mi termen vreo 5-6 zile și vi-l aduc pe Timoșka viu ori mort. Noaptea, totuși, tu și Andrei să vă păziți: nu ieșiți tîrziu din casă și nu aprindeți lumina; asta e tot ce vi se cere. Incolo, treaba mea.

Nagulnov refuză categoric să povestească amănunțit despre planurile sale.

— Ei, hai, acționează — se învoi Davidov. — Numai bagă de seamă, dacă-l scapi pe Timofei, așa o s-o steargă că în vecii vecilor nu mai punem mîna pe el.

— Fii pe pace, n-o s-o steargă — îl asigură abia zîmbind Nagulnov și lăsă în jos pleoapele, stingînd pentru o clipă flăcările care i se aprinseseră în ochi.

(Va urma)

Viața unui cămin cultural sătesc din Republica Populară Ungară

Heves este o comună ca multe altele din Ungaria. Cei mai mulți dintre locuitorii ei se îndeletnicesc cu agricultura. O bună parte a sătenilor muncesc pămîntul împreună, în cadrul cooperativei agricole de producție, iar alții mai lucrează încă individual. Toți aceștia se întîlnesc la căminul cultural, stau de vorbă, se distrează, citesc sau discută problemele satului și evenimentele politice din lume. De multe ori la cămin se sting luminile de abia la miezul nopții.

lucrat aci, respectînd tradițiile și ornamentele artei populare locale. În munca lor au fost ajutați de muncitorii operativi de artă populară, de mîinile harnice ale sătenilor. Membrii cooperativei meșteșugărești au sculptat în lemn marginile scenei, au forjat lămpile, au țesut perdelele. Acum, căminul seamănă cu interiorul unei case din Heves, bineînțeles într-o execuție mai artistică.

În noul cămin au început să activeze diferite cercuri de specialitate. Femeile învață

Intrunite la claca de tors, femeile ascultă ghicitori, poezii, povești, învață multe lucruri folositoare. Munca este astfel mai plăcută și mai spornică.

Interiorul căminului cultural înfățișează măiestria artei locuitorilor satului. Perdelele de la ferestre și cortina de la scena căminului au fost țesute în culorile portului local: roșu, albastru, alb. Scena este sculptată în lemn cu aceleași motive naționale ce se găsesc încrustate pe casele sătenilor.

Căminul a fost împodobit cu motive folclorice de maiștri pricepuți. Un pictor și un decorator din Budapesta au

aci să brodeze, să țesă, să toarcă. În cadrul activității cercului de electricitate, țărăni învață să și repare aparatele de radio. Membrii cercului de fotografii și ai cercului de pictură au trimis o serie de lucrări la diferite concursuri. În ultima vreme s-a alcătuit și cercul de agronomie cu secții de cultura plantelor, de creșterea animalelor și de cultura pomilor fructiferi.

Maeștri ai artei populare

Măiestria locuitorilor satului Kolacsa în arta populară este cunoscută în întreaga R.P. Ungară. De la cei vîrstnici, tinerii învață măiestria picturilor pe vase de lut.

Cultura satelor poloneze

Cartea a devenit prietenul de nedespărțit al țărănilor muncitor polonez. Ea îi înaripează mintea, ajutîndu-l să înțeleagă și să pătrundă rostul vieții. În anii puterii populare, în 99 dintr-o sută de sate, s-au format biblioteci proprii. Aceste biblioteci au devenit adevărate focare de răspîndire a științei agrotehnice, de înarmare a țărănilor muncitor cu priceperea pre-

gătirii solului și cu iscusința folosirii muncii mecanizate. Tot mai mulți cititori își îndreaptă pașii spre bibliotecă. În fiecare sat, anual, se organizează concursuri între cititori. De unde în anul 1951, la concursul organizat au participat 24.000 țărani muncitori, în anul 1954 numărul lor a trecut de 500.000.

Principiile cartei O. N. U. întăresc conviețuirea pașnică a statelor cu orînduirii sociale diferite

Acum zece ani... Războiul luase sfîrșit. Cele 50 de țări aliate, care luptaseră împotriva statelor fasciste Germania, Italia și Japonia, s-au întrunit la San Francisco în Conferința Națiunilor Unite. Cu acest prilej s-a elaborat Carta — actul de naștere al Organizației Națiunilor Unite.

Principiile Cartei stabilesc datoria tuturor popoarelor de a-și uni forțele în vederea menținerii păcii, pentru asigurarea securității internaționale. Potrivit acestor principii, legăturile dintre state trebuie să se sprijine pe respectarea independenței și pe neamestecul în treburile interne ale altor țări. Principiile Cartei ocrotesc și întăresc conviețuirea pașnică a statelor cu diferite orînduirii sociale.

Au trecut zece ani de la înființarea O.N.U. Evenimentele petrecute dovedesc că prevederile Cartei cu privire la conviețuirea pașnică a popoarelor cu orînduirii economice și sociale diferite sînt deosebit de temeinice. Colaborarea activă dintre India și Uniunea Sovietică, dintre India și China, dintre țările de de-

mocrație populară și numeroase state din Europa, Asia, — ne arată justetea acestui principiu în interesul păcii. La Bandung, s-au întrunit 29 state din Asia și Africa. Discuțiile purtate și rezoluțiile adoptate ne grăiesc despre înțelegerea comună la care au ajuns aceste țări, deosebite prin orînduirile lor sociale.

Legăturile economice și culturale dintre țara noastră și alte state, relațiile de prietenie cu R.P.F., Iugoslavia și Austria arată de asemenea că statele pot să trăiască în bună înțelegere, respectînd principiile Cartei O.N.U.

În declarația sa rostită cu prilejul împlinirii a 10 ani de la întemeierea O.N.U., V. M. Molotov arată că popoarele nu trebuie să se mulțumească numai cu recunoașterea verbală a principiilor Cartei O.N.U. „Să se treacă de la vorbe la fapte”, adică să se ajungă la înțelegeri avantajoase interese lor. Aceste rezultate vor putea fi obținute în cazul cînd toate statele vor năzuși și vor lupta pentru realizarea lor, fără să încalce Carta Organizației Națiunilor Unite.

Despre unele declarații ale lui Eisenhower

Președintele Eisenhower a luat cuvîntul la 29 iunie, în cadrul unei conferințe de presă. Cele spuse cu acest prilej merită atenție. Președintele S.U.A. a spus unele lucruri bune în prima parte a cuvîntării sale, privind apropiata conferință a șefilor guvernelor celor patru puteri. Cine nu se bucură auzind pe Eisenhower vorbind despre înlocuirea lozincii: „războiului rece”, cu lozincă: „războiul pentru pace”? Găsirea mijloacelor pașnice pentru zbăvirea omenirii „de povara fricii și încredării” — așa cum a spus președintele S.U.A. — este dorința tuturor popoarelor. Acesta este țelul politicii Uniunii Sovietice și a altor țări iubitoare de pace.

S-ar fi zis că însfîrșit S.U.A. au renunțat la rușinoasa lor politică „de pe poziții de forță”, care a pricinuit atîta rău omenirii. Numai

că Eisenhower s-a dezmințit apoi. El și-a umplut cuvîntarea cu unele născociri năstrușnice, defăimînd țările de democrație populară. Cercările circuitoare din S.U.A. sînt adînc nemulțumite și n-au așteptat văzînd că popoarele acestor țări și-au ales orînduire democrat-populară. Cîț dolari n-a cheltuit guvernul american cu trimiterea spionilor și încurajarea celor mai deșănțate scormiri împotriva țărilor de democrație populară! Încercările pesăbuite de amestec în treburile interne ale acestor țări s-au năruit, spre adîncă mîhnire a domnilor de peste ocean. Soace Eisenhower sau alți politicieni americani că acum vor avea mai mulți sorți? Își închipuie imperialiștii americani că țara noastră, ca și celelalte țări surori, vor îngădui vreodată imperialiștilor să se amestece în treburile lor

interne? Le răspundem: nici odată!

Nu cumva și-a împodobit Eisenhower declarația sa cu vorbe despre pace pentru a acoperi vechile planuri ale așa zisului „război rece”? Se pare că da. O asemenea tactică n-are însă ce căuta în preajma unei conferințe în care popoarele și-au pus atît de mari speranțe.

Discuțiile din Bundestagul de la Bonn

În prima cameră a parlamentului Germaniei apuse — Bundestag — s-au purtat discuții aprinse. Chestiunea care a stîrnit atîta furtună în rîndurile deputaților privește proiectul de lege prezentat de guvern în legătură cu „voluntarii”. Așa cum mărturisește și o agenție de presă apuseană, discuțiile din Bundestag dovedesc nu numai neînțelegerile grave dintre opoziție și guvern, ci și creșterea neînțelegerilor din însuși sinul coaliției guvernamentale de la Bonn.

Ce urmărește proiectul guvernului? Înjghebarea, pe calea ocolită a „voluntariatului”, a simburelui viitoare armate germane. Criticînd aspru proiectul de lege al guvernului, președintele partidului social-democrat din Germania apuseană a declarat că guvernul nu trebuie să discute problema recrutării de membri pentru noua armată, într-o vreme cînd „lumea este preocupată de problemele dezarmării.”

Masele populare din Germania apuseană așteaptă de la guvern măsuri care să înlesnească unificarea pe căi pașnice și democratice a Germaniei. Cu deosebită însuflețire a primit populația din Germania apuseană propunerea Uniunii Sovietice în vederea normalizării legăturilor dintre cele două țări. Discuțiile din parlament sînt grăitoare pentru situația din Germania apuseană, unde masele populare, împotriva guvernului să ducă o politică care să ajute unificării pașnice a Germaniei.

Forțele păcii sînt în stare să asigure pacea lumii

Acad. prof. **P. CONSTANTINESCU-IAȘI**
vicepreședinte al Comitetului Național pentru Apărarea Păcii din R.P.R.

La Helsinki, „orașul alb al Nordului” — capitala Finlandei — s-a ținut cea mai mare adunare pentru pace din cite au avut loc pînă acum.

S-au adunat aci soli ai popoarelor din toate colțurile pămîntului. Alături de oameni de stat și conducători politici cu cele mai felurite păreri — socialiști, conservatori, catolici și comuniști — s-au aflat scriitori și artiști, oameni de știință, conducători ai organizațiilor muncitorești și țărănești, reprezentanți ai cultelor religioase și oameni de afaceri. Mișcarea pentru pace a devenit marea forță a zilelor noastre.

Părerile diferite ale celor strînși la Helsinki nu i-au împiedicat să ajungă la înțelegere. Oameni din 68 de țări și-au dat mina frățește într-o problemă care-i unește pe toți: apărarea păcii. Adunarea de la Helsinki este mărturia vie a faptului că prin discuții sincere și deschise orice neînțelegeri pot fi înlăturate. Tratatивele și-au arătat cu putere rodul lor bogat. Oricît ar fi de mari deosebirile și felurite părerile, atunci cînd există bunăvoință înțelegerea poate fi realizată.

Sîntem în preajma conferinței de la Geneva a șefilor guvernelor U.R.S.S., S.U.A., Angliei și Franței. Adunarea de la Helsinki a demonstrat ce se poate aștepta de la o asemenea întîlnire, cînd fiecare participant este pătruns de năzuința sinceră spre înțelegere și colaborare. Neînțelegerile care au dus la situația apăsătoare aflată azi în lume pot fi înlăturate. Apelul de la Helsinki

— document de mare însemnătate istorică — arată că numeroase probleme pot fi rezolvate prin tratative. Succesele obținute de politica de pace a Uniunii Sovietice în ultima vreme au creat condiții deosebit de prielnice pentru ținerea conferinței de la Geneva. Este deajuns să amintim numai cîteva din ele, ca de pildă încheierea Tratatului de stat cu Austria, succesul tratativilor sovieto-iugoslave, apropierea punctelor de vedere cu privire la dezarmare pe baza propunerilor din 10 mai 1955 ale Uniunii Sovietice, ca să ne dăm seama de atmosfera prielnică creată în jurul conferinței de la Geneva. Politică forței, a blocurilor militare, cursa înarmărilor și amenințarea cu războiul atomic sînt respinse de popoare.

În Europa popoarele cer înlăturarea unui sistem de securitate colectivă și crearea unei Germanii unite, care să nu facă parte din nici o alianță militară. Evacuarea trupelor străine din Taiwan și respectarea acordurilor de la Geneva — iată ce trebuie stabilit în Asia.

Cauza păcii nu poate fi decît încununată cu succes, oricît ar încerca forțele războiului rece să se împotrivească. În cele 5 continente forțele păcii sînt uriașe și în stare să apere cauza păcii. „Speranțele popoarelor pot fi împlinite” — încheie Apelul de la Helsinki. De aceste nădejdi este cuprins și poporul nostru, care depune toate eforturile sale pentru împlinirea politicii de pace dusă de guvernul țării.

Vorbe și fapte cu țile

Struguri sau căpșuni?

Franța trece printr-o criză viticolă care se răsfîrînge îndeosebi asupra micilor producători. Domnul Billemaz, consilier general al cantonului Belley (împărțire administrativă în Franța), senator și membru al partidului radical, s-a gîndit că ar fi bine să

nu scape prilejul pentru a-și mări cîștigurile pe spinarea micilor cultivatori de viță de vie. I-a adunat pe țărani din satele apropiate cantonului Belley și prefăcîndu-se că ar fi înduioșat de situația lor grea, le-a spus că dumnealui se va face lîntre și punte ca să le vină într-ajutor. Cum credeți?

„Distrugeți vița de vie și puneți în locul ei căpșuni” i-a îndemnat Billemaz pe țărani.

— N-avem nevoie de sfaturile dumitale. Păstrează-le pentru cine are vreme să te asculte — i-au spus țărani.

lanți care se ocupă cu comerțul de cereale, a declarat că trebuie mărit impozitul pe seama micilor producători de cereale și micșorat la samsarii de grîne. Cei de față l-au aplaudat.

Iată-l acum pe același bogătaș vorbind în fața țărănilor din Saint-Brieuc. De data asta a făcut tot ce îi stătea în putință pentru a face pe mironositul. „Trebuie să ne

gîndim la cei care cîștigă puțin. Trebuie să facem totul pentru ca să nu se poată spune că oamenii le e foame”, a spus el.

— Bine, dar ce găsiți cu cale că este de făcut? I-au întrebă țărani. De data aceasta bogătașul a tăcut chitic. Minciuna lui avea picioarele mult prea scurte.

Of-urile capitaliștilor canadieni

Da! De la o vreme marii capitaliști canadieni se tinguesc amar. Plîngerea lor este îndreptată împotriva capitaliștilor americani.

Așa cum spune ziarul canadian „Toronto Globe and Mail”, oriunde îți arunci privirea nu vezi decît firme ale marilor societăți din Statele Unite ale Americii. Dar, treacă-meargă, — caută să se li-niștească ziarul bogătașilor canadieni — marii capitaliști americani pot să-și facă mendrele după cum le e voia în Canada, numai să le fie și lor îngăduit să se înfrupte mai acătării din ciolan. Aducin-

du-și aminte (numai cu acest prilej) și de „independența” țării, ziarul se miră cu nevinovăție: cum, adică să fi a-

juns Canada o colonie de lăluțelor din Africa?

În cele din urmă, cerînd bancherilor americani îngăduința de a primi în societățile lor și pe capitaliștii canadieni, ziarul uită însă despre „independența” Canadei.

Cu tunul după dări

In sudul peninsulei Arabiei comandamentul trupelor engleze staționate aici a ordonat bombardarea localităților din această parte a peninsulei. Această incursiune, așa cum a declarat ministrul adjunct al coloniilor Angliei, ar fi o măsură disciplinară împotriva oamenilor care nu au plătit la timp impozitele.

(Ziarele)

Pe vremea când domneau boierii,
Capitaliștii și bancherii
Și jecmăneau cumplit poporul,
Umbla cu toba perceptorul.

Se proțapea în bătătură
Și dă-i cu toba, dă-i din gură.
De te băga în sperieți
Și te lăsa cu vinul-n șură
Și fără scoarțe pe perți.

Sistemul ăsta îndrăcit,
Deși ne pare învechit,
Cum știm (în treacăt fie spus)
Se mai aplică în Apus

Dar să vedeți acum ispravă.
Ce inovație grozavă
Aflăm pe linie fiscală,
Mai bine zis — de jecmăneală

Peste măsură supărați
Pe-arabii „incăpășinați”.
Englezii colonizatori
(Foarte dibaci „inovatori”),
Găsind că toba, cum se pare,
Nu bubuie desul de tare,
Că nu e prea convingătoare
Și n-o ascultă cite unul,
Adună dările cu... tunul.

Sistemul este patentat
Și, cică, „mai civilizată”.

O fi și asta vreo scofală —
De... artilerie fiscală!
Și-apoi, la urma urmei, oare
De ce-ar fi, frate, de mirare?
Cum e „civilizația”,
Așa-i și inovația...

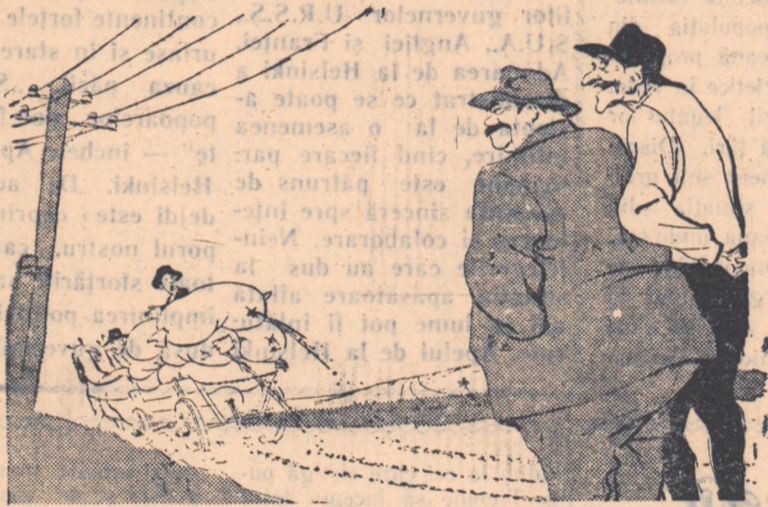
IGOR BLOCK

— Vezi, astea-s cărți de la bibliotecă. Să nu le rupi foile.

— Nu tăticule. Rup doar pozele!!!

SĂ NU RISIPIM CEREALELE

Cei din căruța: — De ce s-or fi bucurînd chiaburii, doar am avut recoltă bună!?

(Desen de CIK DAMADIAN)

Foaie verde de dudău

Foaie verde de dudău
Bine-ți stă, măi dragul meu
Toată ziua-n fâgădău
Și goleşti cite-un pahar
Iar de lucru n-ai habar.
Și cînd te-asterni la dormit
Din zori pină-n asfințit
Nu-ți mai pasă de prășit.
Vreme mindră, zi frumoasă,
Nu te-ndeamnă nici la coasă
Cî stai cu sticla pe masă.
Grîul se va scutura
Pină cînd te-i îndura
Să pornești cu secura.
Foaie verde și-o lălea,
De-o mai fii mult tot așa,
Tu la toamnă-i recolla
In loc de roade bogale
Sticle și pahare sparte.

de Chira Vera

Auzită în comuna Suciul de Sus
Tg. Lăpuș, Regiunea Baia Mare

Dragă Albiniță,

Noi, oile de la stîna cooperatistă din satul Grozești, raionul Codăești, știind că tu ești aceea care prin înepăturile tale trezești pe mulți din somnul cel greu, te rugăm foarte mult să tragi o înepătură și tovarășilor din conducerea secliei de stîni cooperatiste din comuna Grozești, Dumitru Teiman Bacî și Zola Ioan din conducerea comitetului de stînd. Ar fi bine să-i trezești din somn și pe tovarășii de la sîatul popular Grozești, care nu s-au îngrijit nici pînă acum ca izlazul (pășunea noastră) să fie curățat de scaii care au crescut mai mari

decît înălțimea c...
De aceea, noi oile fetei de stîni coope din Grozești ne al fte, dragă Albiniță rugăm să le tra pătură celor ce de buna îngrijire stră, ca să-i usi pe ei tot așa prec ustură și pe noi turile de scai. Ave tă increderea că o ajuți, dragă Albin această problemă fte mulțumim de cum și ne dăm sen noastră.

Miorita, Oac și Bucălaia
Pentru confor Chirilă Axin
coresponder

CAPRA

— Cum ce să facă? Odată ce e colectiv, își pune capra la comun. Ia gîndește-te: capra ta pe care abia o văzuși în curte, să o pierzi?
— Păi n-o pierd. Că statutul zice...
— Lasă, mă, statutul! Ascultă ce-ți zic eu, că te învăț de bine. Cine o să-ți mai dea fte lapte, dacă-ți ia capra?
— Capra mea să dea lapte? Păi...
— Fănică, nu mă intrerupe. Ascultă colea că-ți vreau binele. Tu nu te gîndești? Unde o să pască?
— Să pască? Păi cum să pască?
— Stai mă Fănică! Mai gîndește-te! Acum, dacă vrei, o poți tăia. Cel puțin te alegi de pe urma ei cu carnea! Dar odată ce o bagi la colectiv...
— Să mă aleg cu carnea de pe urma caprei? Păi capra mea nu este...
— Lasă că știu eu măi băiete. D-ai-a te și învăț...

— Vezi, astea-s cărți de la bibliotecă. Să nu le rupi foile.
— Nu tăticule. Rup doar pozele!!!

— Cum ce să facă? Odată ce e colectiv, își pune capra la comun. Ia gîndește-te: capra ta pe care abia o văzuși în curte, să o pierzi?
— Păi n-o pierd. Că statutul zice...
— Lasă, mă, statutul! Ascultă ce-ți zic eu, că te învăț de bine. Cine o să-ți mai dea fte lapte, dacă-ți ia capra?
— Capra mea să dea lapte? Păi...
— Fănică, nu mă intrerupe. Ascultă colea că-ți vreau binele. Tu nu te gîndești? Unde o să pască?
— Să pască? Păi cum să pască?
— Stai mă Fănică! Mai gîndește-te! Acum, dacă vrei, o poți tăia. Cel puțin te alegi de pe urma ei cu carnea! Dar odată ce o bagi la colectiv...
— Să mă aleg cu carnea de pe urma caprei? Păi capra mea nu este...
— Lasă că știu eu măi băiete. D-ai-a te și învăț...

Desen: C. FLORIAN

Text: G. MURE

ÎNTÂMPLĂRILE lui MOȘ ARDEI

Moș Ardei:
Eu îmi secer grîșorul
Căci e-n pîrgă, îi dau zorul.
Nicolae, vecinul său:
Eu nu-l secer, știu tipicul,
Pînă nu se-ndoaie spicul.

Moș Ardei:
Să trăiești, că mă grăbesc
Astăzi eu dezmiriștesc,
Nu te-apuci de secerat?
Nicolae:
Spicul nu s-a aplocat!

— Vezi, holda lul Nicolae N-are boabe, are paio Și se treieră, măi frate, Singură, pe jumătate.

Moș Ardei:
De ce seceri supărat?
Nicolae:
Grîul mi s-a scuturat
Moș Ardei:
Ei, la anu', Nicolae, Cînd e-n pîrgă, dă-i bataie!